

Çürüyen Narların Sessizliği

– turgaykurtulus · 11 Nisan 2025

Çürüyen Narların Sessizliği

Bilmiyorum, daha kaç kez çarpacak kalbim; yerinden sökülmüş bir evin boş kapısına.
Sürekli bir şey eksiliyor içimden.
Bazen bir ses, bazen bir omuz, bazen hiç konuşulmayan bir cümle.
Sanki biri, içimdeki tüm bağları birer birer gevşetiyor.
Ve ben, ne zaman yürümeye kalksam, düşünüyorum.
Yolda değil... Kendime.

Sakarya'da bir akşamüstüydü. Havanın kokusu değişmişti.
Yasemin kokuyordu hava ama kime ne?
İçimizde kasırgalar dönerken, hangi çiçek kimin umurunda olur?
Dilek'in balkonda unuttuđu narlar çürümüş.
Üstlerinde sinekler dönüyor, karıncalar tırmanıyor narların içindeki kırmızılığa.
Bir narın çürümesi ne kadar da sessiz oluyor, düşündüm.
Tıpkı insanın çürümesi gibi.
Kimse fark etmiyor, kimse duymuyor.
İçten içe çürüyorsun. Sıcak bir şey gibi başlıyor... sonra içini soğutuyor.

Güven dediğimiz şey, bir elin sıcaklığıyla başlıyor belki.
Ama sonra o el, farkında olmadan seni itebiliyor.
Düştüğünde arkandan bir ses gelmiyor.
Yalnızsın.
Düşmenin de, kalkmanın da hesabı yalnızca sana yazılıyor.

Öğrendim ki; insanlar seni anlamak istemiyor.
Dinler gibi yapıyorlar.
Ama aslında sadece kendi konuşma sıralarını bekliyorlar.
Sanki hayat bir münazara.
Sıcak bir çorba değil.

Mustafa'yla konuşurken anladım bunu.
Yüzüme bakıyordu ama beni duymuyordu.
Sözcüklerim, dudaklarından dökülen "hı-hı"lar kadar değerliydi yalnızca.
Ben ağrılarımı anlatırken, o telefonundaki maç skoruna gülümsüyordu.
O an dedim ki;
"İnsan olmak, bu kadar mı eksilir içimizden?"

Ayvalık sokaklarında yürüdüm sonra.
Eski taş evlerin gölgesi düştü üstüme.
İnsanlar gülümsüyordu, ben ise içimdeki mezar taşlarını düşünüyordum.
Kimse kimsenin yasını tutmaz bu şehirde.
Hatta bazen, kendi yasını bile tutamaz insan.
Üstüne örtülen sabahlarla birlikte uyanırsın, ama içindeki gece bitmemiştir.
Gözlerini kapatınca karanlık değil, ölü sessizliği gelir.

Ben artık kimseye yaslanmak istemiyorum.
Omuzlar soğuk.
Gözler yorgun.
Sözler yetersiz.

Herkes, elindeki bıçağı saklamış gibi davranıyor.
Ama ben o bıçakların pasını kalbimde taşıyorum.
Kırılmaktan değil, paslanmaktan yorulduğum.

Duygusuzluğu marifet sayan bu çağda, hâlâ kırılabilir olmak başlı başına bir çıplaklık.
Bir kuş gibi savunmasızım.
Bir nar gibi çatlağım.

Bir çocuk gibi inatla sevgi bekliyorum, hâlâ.

Oysa dünya;
Uçurtmaların göğe yükselemediği,
Balonların göğe değil, taşlara çarptığı bir yer olmuş.
Ve biz, sevmek için yaratılmış kalbimizi,
Güvenmemek için eğitiyoruz artık.

Bir gün, içimdeki çürüyen narları kimse görmeden toplayacağım.
Ve belki de o gün, ilk defa kendim için yaşayacağım.
Kimseye yaslanmadan, kimseye güvenmeden.
Ama hâlâ, insan olmayı unutmadan.

Turgay Kurtuluş